

*Простит ми,
Хаїтана!*

Сергеј Кордаков

Наслов на оригиналот:
The Persecutor / Forgive Me Natasha
by Sergei Kourdakov

Превод:

Весна Станковска

Јазична редакција:

Мелита Томовска

Дизајн на корицајџа:

Лазар Томовски

Издава:

АИК „Знаци на времето“ - Скопје
ул. Влае бр. 42

За издавачојџ:

Михајло Гурев

Печайџи:

Аркус дизајн - Скопје

Прости ми,
Најшаша!

Содржина:

1. Бура на пацификот.....	7
2. Борба за живот или смрт	14
3. Разделено семејство.....	23
4. Уличен сирак.....	31
5. Авантури и насилство во Верх-Ирмен.....	42
6. Студена војна во Борисово	53
7. Крал на Борисово	67
8. Школување за криминал	75
9. Мојот живот во војска.....	84
10. Во поморската академија на Камчатка	104
11. Налог на тајната милиција	110
12. Првата рација – катастрофа!.....	127
13. Ненадејна смрт во Елисово.....	136
14. Лов на Божјата реч.....	153
15. Голема гордост и длабоко разочарување	161
16. Наташа.....	169
17. Дејствувањето на милицијата.....	183
18. Зборови од кои немав повеќе мир	200
19. Последната рација	206
20. Во потрага по нов живот	218

1. Бурa на пацификот

Нашиот брод веќе неколку денови и ноќи се пробиваше мачно низ подивениот Пацифик. Наеднаш се создаде бура кога студените ветрови од север се судрија со топлата струја од Јапонија. Се наоѓавме во центарот на луѓата пред брегот на Канада кога воздушната маса наеднаш експлодира во ураган од ветер и вода. Иако нашиот брод „Елагин“ беше голем и стабилно граден за да може да им пркоси и на најдивите бури, сепак во последните 60 часа брановите го носеа како да е мал рибарски чамец. Многумина од нашите најискусни морнари, кои ги беа намокриле сите води на светот, се разболеа од невообичаено заканувачката бура која се разбиваше од ’ртовите на крајбрежјето и со нескршлива сила се враќаше назад. По повеќечасовна борба беа измачени и бродот и луѓето на бродот... Офкајќи, стенкајќи, треперејќи и тресејќи се, полека се придвижувавме напред. Дури и во самата радиостаница, која беше направена од таков материјал што ја придушва бучавата, чувствував како со секој нејзин дел да се бори со бурата.

Последните денови спиев премалку. Работејќи како телеграфист, морав да праќам определени податоци во нашата поморска централа во Советскиот Сојуз, а поради лошото време бев постојано на работа.

Но, во секој случај, бурата околу мене ни оддалеку не влијаеше врз моето задоволство како што тоа го правеше бурата од моите чувства во мене самиот. По повеќемесечно планирање и подготвување стоев непосредно пред своето бегство во слобода.

Влегувајќи во канадските територијални води, каде што добивме дозвола да вповиме поради бурата, стасав поблиску до својата цел. Со нетрпение, измешано со страв, очекував можност да побегнам.

Врвот на бродот ќе нурнеше во огромната водена маса, за потоа да се крене во височина сè повеќе и повеќе. Целиот брод се тресеше од силните бранови. Вообичаено темносината ноќ поради бурносниите облаци стана речиси црна. За ваквите ноќи морнарите зборуваат со страв. Тоа беше вечерта спроти 3 септември 1971 година. Десет советски бродови, како и ние, замолиле за дозвола да влезат во водите на островите Квин Шарлот за да почекаат бурата да стивне. Таа вечер, нешто пред 20.30 часот, во времето кога требаше да се јавам на работа, ја напуштив својата кабина. Силната бура речиси ме исфрли од бродот и употребувајќи ја сета сила одвај успеав да мидам преку палубата. Конечно стигнав до мостот, ја отворив вратата и се втурнав внатре. „Колку сме далеку од брегот?“ го запрашав својот пријател Борис кој управуваше со кормилото. Фрли поглед врз инструментите, а потоа ја погледна картата.

„Приближно половина милја“, одговори тој.

„Колку е далеку до ова место тука?“ го прашав и покажав кон светлината во далечина, одвај видлива од дождот и ветерот.

„Приближно 3,5 милји.“

„Ти благодарам“, промрморев и со тежок чекор тргнав кон радиостаницата, која се наоѓаше веднаш зад мостот. Откако се најдовме во канадските води не моравме да јавуваме каде се наоѓаме и мојата задача се состоеше само во тоа да останеме во врска со другите наши бродови. Таа работа не бараше многу време и затоа бев повеќе од радосен. Погледнав кон часовникот и видов дека е точно осум часот и триесет минути. Си реков во себеси: „Сергеј, за неколку часа или ќе бидеш слободен или удавен. Или, што би било уште полошо, ќе ме извлечат од морето и како дезертер ќе ме пратат на присилна работа во Сибир за подоцна да ме стрелаат. Тоа беа моменти кога секој друг на

мое место би се поколебал. Сега тука се наоѓам јас, Сергеј Кордаков, офицерски приправник во руската морнарица, човек со одликувања и угледен комунистички младински водач, човек кој од својата осма година во секое училиште беше избиранин за водач на Комунистичката младинска организација и, на крајот, човек, предодреден 1.200 советски офицерски приправници да ги подучува на комунизмот.

За пет дена ме очекуваа во управата на нашата флота каде што требаше да бидам примен во Комунистичката партија како веќе проверен член и каде што ме чекаше добро место во руската милиција.

Согледувајќи ја целата работа, имав причини повторно да се вратам во Русија. Но, тоа не беше доволно. Како и да е, знаев дека она што го барам никогаш нема да го најдам во комунистичкиот систем во кој видов толку многу нешта.

„Три и пол милји“, си мислев и расудував, пресметувајќи ги во тишина своите шанси. Ќе бидам сигурен дури на самото место. Ако бидам оддалечен од копното само половина милја, би можела да ме најде и да ме фати патрола. Самото место и луѓето ми даваа некаква сигурност. Но, тоа значи дека би ми требало скоро еден час за да допливам до местото. Веќе ја измерив температурата на морето. Изнесуваше 4°C. Во овие северни води престојот во морето значи прашање на живот или смрт. Оценив дека во морето би можел да преживеам најмногу четири часа. Бев во одлична здравствена состојба што беше плод на секојдневно тренирање, кревање тегови и општо одржување на организмот. „Сега или никогаш“, си реков. Во своето срце знаев дека тоа мора да биде сега.

Радиостаницата се наоѓаше меѓу кабината на кормиларот на предниот дел од мостот и навигациската кабина на капетанот. Бидејќи се наоѓавме блиску до брегот, капетанот постојано ја определуваше нашата положба за да реагира навреме и да спречи да се насукаме на некој од многубројните ртови.

Поставив три радарски направи, една за воени и две за потребите на цивилна пловидба и чекав да ги добијам резулта-

тите. Се надевав дека ништо непредвидено нема да се случи. Токму во тој момент капетанот ја подаде главата од својата кабина, довикувајќи: „Еј, Кордаков, сакаш ли да изиграме една партија шах?“ Додека престојувавме на море, често игравме шах. Во никој случај не смеев да му дадам повод нешто да се посомнева ако го одбијам, но, од друга страна, не можев тоа да го прифатам бидејќи тоа за мене би значело губење на скапоцено време.

Само најтемните ноќни часови даваа сигурност, а јас би требало да стигнам на брегот пред осамнувањето на новиот ден. Освен тоа, се плашев дека со долго одолговлекување би можел да попуштам во својата одлука.

„Другар капетан“, му реков, „многу сум изморен од минатата пробдеана ноќ. Мислам дека би било подобро порано да одам в кревет. Едноставно сум преморен.“

Капетанот се пошегува на тоа и рече: „Гледај кој го зборува ова?! Слушнете го само овој млад морски волк. Три дена и веќе е преморен“. Се смееше.

Воздивнав со олеснување. Потоа ги започнав последните подготовки што повеќепати ги минав во своите мисли. Најнапред го исклучив радиопредавателот, но оставив можност приемниците да се вклучат на определена фреквенција ако во итен случај не побараат други бродови за помош. Звучникот го поставив на мостот за Борис да може да ги слушне најавите што пристигнуваа.

Грижливо ја проверив целата радиостаница за да бидам сигурен дека сè останува во ред. Тогаш полека тргнав надвор, ја заклучив вратата зад себе и тргнав назад во кабината. Морав повторно да миnam покрај кабината во која се наоѓаше кормиларот. Беше во целосна темнина, само на инструментите светеа црвените, жолтите и сините контролни светилки. Дождот удираше врз прозорците и го попречуваше видикот. Борис напнато стоеше слабо осветлен од контролните светилки, не ја пушташе од поглед масата со инструменти за да може веднаш да интервенира при евентуален дефект на ма-

шината и да ја стави под контрола. Ние двајцата минавме заедно многу време во последните две седмици откако стапивме во службата. Се задржав кај него неколку секунди и кажав неколку безначајни забелешки, трудејќи се да изгледам природно како и секогаш. Му се извинив и се повлеков во својата кабина, говорејќи му дека сум преморен до смрт. „Борис“, му реков пред да излезам, „немој наредните неколку часа да ме бараш, освен ако нема некоја голема потреба.“

„Добро, Сергеј“ ми рече тој, смеејќи се. „Мисли на мене кога ќе легнеш во твојот топол кревет!“

„Ќе мислам“, му ветив; а потоа го напуштив мостот, се спуштив на палубата, во бурата. Со сета сила морав да се држам за оградата, за дождот и ветерот што ме удираа од сите страни да не ме исфрлат од палубата. Борејќи се така, конечно се добрав до кабината. Ја отворив вратата, влегов внатре и заклучив зад себе. Секоја ненадејна посета сега би била катастрофална и би значела крај за секоја можност за бегство. Немирно повторно погледнав на часовникот. Сега е 21.45 часот. Ми остануваа најмногу 15 минути за последните подготовки. Попатниот разговор ме чинеше скапоцени секунди. Морав да побрзам и да ги искористам преостанатите минути додека палубата е сè уште празна. Бидејќи, ако бурата малку попушти, целата палуба веднаш ќе почне да врие од членови на екипажот кои би вршеле проверка за евентуални оштетувања.

Бидејќи се наоѓавме далеку на север, ја носев својата зимска опрема – тешки војнички чизми, една потенка волнена јакна и преку неа дебел волнен џемпер со околувратник. Тежината и неподвижноста поради облеката сигурно ќе ми го отежнат пливањето кога ќе бидам во вода.

Но, самиот се убедив дека во местото на брегот морам да стигнам целосно облечен и во чизми. Но, сега не ми преостана време да размислувам за тоа. Во овој момент други работи ми изгледаа многу поважни.

Ја турнав раката под душек и извлеков нешто на што работев во последно време. Тоа беше голем водоотпорен појас

во облик на џеб. Надворешната страна беше од гума, а внатрешната од водоотпорна пластика. Од орманот зедев неколку работи кои ми беа најскапоцени: неколку слики од мои пријатели, другари од познати места во Русија од кои ништо и никого повеќе нема да видам.

Тоа беше сè што решив да понесам со себе од својот стар, во новиот живот – не зборувајќи за многубројните лузни – телесни и духовни – и многуте сеќавања. „Тоа е сè што го прикажува мојот живот“, мислев додека го набљудував купчето хартии пред себе. „Без мајка и без татко. Ова купче, тоа е мојот живот.“

Некои од работите ќе станат безначајни како членската книшка на Комсомолот и моите морнарски документи. Некои, пак, како, на пример, мојот извод од книгата на родените, напротив, ќе ми бидат секогаш потребни. Во случај да ја преживеам оваа ноќ, ќе ми требаат овие документи за да го докажам својот идентитет. Ако не преживеам, макар ќе имам име кое ќе го стават на надгробниот споменик, ако воопшто и го пронајдат моето тело.

Набрзина ги зграпчив документите и сликите во својот гумен појас и цврсто го врзав за да не може да влезе вода. Го врзав безбедно околу половината, а потоа го зедев следниот предмет од шкафот, што исто така ќе ми биде потребен наредните неколку часа. Тоа беше спортски нож за нуркање што го украдов од бродот и грижливо го чував. Цврсто го врзав над раката и преку него го навлеков ракавот за да не биде забележлив. Ако некој ме сретне на палубата, морам да ги избегнам сите опасни прашања бидејќи за ножот на рака тешко ќе може да се најде разумно објаснување, а тој подоцна може да ми биде нешто од најголема животна важност.

„Така“, си помислив во себе, „сега е сè готово. Ножот е скриен, појасот цврсто врзан околу половина.“ Часовникот покажуваше 21.55 часот. Време е да тргнам. Бурата малку се подзасили. Тоа е добро за никој да не ме забележи. Внимателно ја отворив вратата од кабината и излегов надвор. Ме пречекаа

студени пенливи бранови. Дури и тука, во овој делумно засолнет простор, бурата беше невообичаено силна. Со сета сила се борев против ветрот и се спуштав по скали, цврсто држејќи се за оградата за да не паднам. Кога стигнав до главната палуба, уште еднаш се свртев за да видам дали некој ме забележал. Палубата беше целосно празна и напуштена. До сега сè одеше добро. Бев речиси убеден дека сите заминале под палубата за да се заштитат од невремето. Полека се пробивав до средината на бродот, до местото што пред неколку дена утврдив дека е најдобро за скокање во вода. Тоа беше тесен простор под огромниот оџак, единствено место кое од ниту едно место на бродот не можеше да се види. Сопнувајќи се, одев кон тоа место и ми требаа неколку минути да стасам дотаму. Се скаменив кога пред себе го здогледав дивото распенето море. „Најдобро воопшто да не гледам“, си помислив, „бидејќи во спротивно ќе се откажам пред да се нурнам во водата.“

Наеднаш, спроти мене, се отвори врата и зрак светлина падна директно врз мене. Бргу се засолнив и погледнав. Некој ја отвори вратата, стоеше само еден момент на прагот, фрли безволен поглед и повторно се повлече. Вратата повторно се заклучи. Каква и да му беше намерата, бурата го смени неговото мислење.

Но, сега тоа значеше дека треба брзо да го остварам она што го наумив. Еден огромен бран го крена бродот високо над водата и во еден момент бев високо над водата во висина на двокатница. Планирав да причекам додека повторно не се најдеме помеѓу брановите. Почекав сè додека и последниот удар на брановите не се скрши од бродот. Потоа се искачив преку оградата. За момент морав да се борам за да ја задржам рамнотежата. А сега бев подготвен да се фрлам главечкум и да се нурнам во разбеснетото море.

2. Борба за живот или смрт

Зедов воздух длабоко, скокнав и се нурнав колку што можев подлабоко. Борбата започна. Студенилото ме пречека неподготвен и ме шокираше. Кога во текот на денот испитував колку е студена водата, ми наликуваше дека е иста како водите на сите други мориња. Но, сега кога од сите страни бев опкружен со вода, студенилото ми го зашемети телото.

Силно, колку што можев, се нурнав со своите ослабени раце и нозе под водата. Морав да се оддалечам колку што е можно повеќе од бродот пред да изнурнам, за да не ме открие некој од морнарите од бродот кога ќе го отвори окното за да земе свеж воздух. Кога конечно моите бели дробови се заканија дека ќе експлодираат, се пробив со мака кон површината и вдишав воздух. При тоа погледнав назад. Сè уште бев преблиску до бродот! Повторно зедов здив длабоко и ги наполнив градите, нурнав и пливав понатаму колку што можев.

Дури кога моите гради со сета сила се бореа за воздух, повторно испливав на површина. Сега веќе беше малку подобро, но сè уште бев преблиску. Повторно нурнував и пливав сè додека градите не ме принудуваа да испливам. При третиот обид сè ми се виде многу подобро.

Ме опседнуваше само една мисла – што е можно подалеку од бродот. Бидејќи, ако ме забележат, би ги вклучиле многубројните рефлектори на бродот и ќе ја осветлат темната вода во која јас по ова време би изгледал како патка која се ниша натаму-наваму по брановите. Знаев дека на бродот се наоѓа првокласно оружје со телескоп и дурбин за откривање цели

и, исто така, би било лесно да стрелаат во мене како што се стрела риба во аквариум. Уште повеќе, доколку би се обидел да се одбранам тврдејќи дека сум паднал од бродот, документите околу мојот појас би сведочеле спротивно.

Повторно и повторно ги полнев градите, нурнував и пливав колку што можев побрзо. Наскоро бев толку оддалечен од бродот што можев да пливам на површината за да ја контролирам целата ситуација. Дури тогаш станав свесен за зашметувачкото студенило. Чизмите и дебелата облека беа впиле толку вода што речиси двојно ми ја зголемија телесната тежина. Посебно ми беа тешки чизмите, како вреќи полни со камења и ме влечеа кон длабочината. Тоа ми го отежнуваше пливањето. Наеднаш ме прекри голем бран и помислив дека нема да се спасам. Но успеав повторно да се ослободам и да излезам на површина, повторно земајќи воздух. „Ах, тие чизми! Каква грешка направив! Сигурно оваа мала грешка ќе ме чини живот.“ „Сергеј“, си реков себеси, „ти си веќе мртов.“

Морав да се ослободам од чизмите и тоа што поскоро или следниот бран сигурно ќе ме удави. Брзо го извлеков ножот и ги исеков ногавиците од панталоните, а потоа го исеков и својот тежок пуловер. Потоа зедов здив длабоко и тонејќи почнав да ја расекувам и сечам левата чизма. Во оваа очајна положба на ум ми падна една стара шеговита поговорка која често ја повторував: „Би сакал да умрам со чизми на нозете“. Но пред тоа никогаш не мислев дека чизмите би можеле да ме чинат живот. И понатаму ги сечев, но кожата која веќе беше впила толку многу вода, не попушташе. Уште еднаш зедов здив, повторно нурнав и почнав да удирам и да сечам како подивен. Ако ова не го завршам брзо, никогаш нема да успеам. Го забив ножот во местото каде што кожата веќе малку попуштила, потегнав и конечно успеав. Се радував додека ја сечев кожата со ножот.

Повторно зедов воздух за да можам да ја завршам работата. По третото нурнување се ослободив од левата чизма.

Но, кај десната не одеше воопшто лесно. Дивјачки заманував и сечев и наместо во чизмата, ја погодив коската. Конечно ми успеа ножот да го поставам право. Повлеков со сета сила и почувствував како се сече кожата. Сега конечно бев ослободен и од тој товар. Овој напор толку ме исцрпе што повеќе не можев ниту да му се радувам на успехот. Веќе еден час бев во вода.

Кога го решив проблемот со чизмата, се појави друг: магла! Голема, густа непробојна магла нè обвиваше и мене и бродот. Поројниот дожд и брановите придонесоа наскоро повеќе да не можам да ги видам светлата на „Елагин“, мојата единствена точка за ориентација. Би можело да ми се случи наскоро да ја изгубам ориентацијата поради маглата и дождот. Во која насока е сега копното? Кон каде треба да пливам? Станував сè повознемирен и понесигурен. Студените и крупни капки дожд ми удираа в лице. Сè тргна наопаку!

Без компас и можност во детали да ја согледам ситуацијата, немаше надеж дека ќе ги најдам копното и патот кон сигурноста. Најмногу што можев да видам беше два метри пред себе. Во секој случај, веќе два часа се наоѓав во вода. Борбата со чизмите ми ја одзеде скапоцената сила. Испив прекумерна количина солена вода. Сега на тоа го додадов и студенилото. Чувствував како ми се здруваат екстремитетите. Проценив дека можам да издржам само уште два часа. Ако за тоа време не стигнам на копно, тогаш тоа нема никогаш да го сторам. Пливав, како што мислев, во насока на копното. Научив да го користам движењето на брановите, што многу ми го олесни пливањето. Само кога не би било толку студено! Покрај маглата, студот ми беше најголем непријател. Ми ја одземаше сета сила и се тресев од студ додека пливав. Но, одев напред. Пливав така што на едно место одев нагоре, а на друго надолу и на следното повторно нагоре.

Пливав, долго пливав, а потоа сфатив, погледнувајќи во светлите бројки на часовникот, дека пливам веќе три часа. Сега

би морало да бидам блиску до брегот! При помислата на тоа срцето ми биеше сè посилено.

Во тој момент силен налет на ветер ја растера маглата. Со напор се обидував да здогледам барем некое крајче од копно. Конечно здогледав голем црн врв кој се крваше над водата – едвај забележлив во темнината, маглата и дождот. „Копно! ’Рт! Успеав!“ Срцето од возбуда посилено почна да ми чука. „Успеав! Прекрасно!“ си помислив. Едноставно прекрасно! Ниту една слика во мојот живот не ми се пристори поубава од оваа стрмна карпа. „Успеа, Сергеј! Успеа!“ Си честитав самиот на себеси. Пливав кон таа карпа, невнимателно трошејќи ги последните резерви енергија. Сега повеќе не ми требаат. За неколку моменти повторно исчезна маглата. Силно вџашен, зјапав во насока на карпата.

„О, не!“ крикнав. „Не, тоа не може да е вистина!“ Но, беше вистина. Карпата била „Елагин“. Три часа во тоа студенило, сета сила истрошена, а јас повторно бев на истото место од каде што започнав.

Сега се најдов во ситуација што воопшто не ја предвидов. Што да правам? Светлината што доаѓаше преку окното ми изгледаше толку привлечно и топло. Можеби би било добро да го фрлам својот гумен појас, да се вратам и да кажам дека паднав од бродот. Бидејќи бродот беше носен натаму-наваму, можеби мојот изговор би бил уверлив. Тие би ме извлекле, би ми дале топол оброк и би ме замотале во ќебиња и со тоа мојот сон би завршил.

Но, дали тоа навистина е толку едноставно? Неподносливите околности поради кои побегнав би го уништиле преостанатиот дел од мојот живот.

Значи, што ми преостанува? Уште еднаш да се обидам да го побарам копното? Сега тоа изгледаше невозможно. Бев исцрпен, а нервите ми беа пренапнати. Колку долго би можел да издржам во таа студена вода? Си дадов себеси најмногу уште четири часа. До сега веќе три часа бев во вода.

Обземен со студенилото, размислувајќи за својата положба, доколку воопшто бев способен за тоа. Донесов одлука дека е подобро да умрам при обид да го најдам вистинскиот живот отколку да продолжам со досегашниот. Не сакам и не можам повеќе да му се вратам на својот досегашен живот. Дури и ако се удавам, не сакам да се вратам на својот стар живот.

Малку охрабрен, запливав повторно оддалечувајќи се од „Елагин“. Мислев на документите околу појасот. Дали некогаш некој ќе ги најде? Дали луѓето некогаш ќе дознаат кој бев јас? Дали некој човек ќе ја дознае историјата што се крие зад тоа? Мислите ми се вртеа низ глава. Од својата шеста година бев сосем сам. Без мајка, без татко. Морам ли сега и сам да умрам изгубен во бескрајниот океан?

Се обидов да ја задржам насоката. Каде е сега брегот? Во оваа насока? Во онаа? Како би можел тоа да го знам кога гледам само неколку метри пред себе? Престанав да пливам нанапред. Пливав во круг и се обидував да најдам и да се решам за една насока. Сфатив дека сум изгубен, апсолутно и конечно изгубен.

„Сергеј,“ си реков, „ти си готов! Ќе умреш. Никој нема да знае за тоа. Никој не се грижи, ниту една човечка душа.“ Пораснав со Маркс, Енгелс и Ленин. Тие беа мои богови. Три пати клечев пред безживотното тело на Ленин во Москва и силно се молев. Тој беше мојот бог и учител. Но, сега, во последните моменти, мојот дух се сврте кон Бога, кој никогаш не го познавав. Речиси инстинктивно се молев „О Боже, никогаш не бев среќен на оваа земја. И сега кога умирам, те молам земи ја мојата душа во своето царство. О Боже, можеби таму имаш малку среќа за мене. Не те молам да го спасиш моето тело, но кога тоа сега ќе потоне, тогаш те молам да ја земеш мојата душа кај себе во рајот!“ Ги затворив очите и верував дека токму тогаш дојде крајот. „Сега сум готов,“ си реков, „сега можам да заспијам.“ Се опуштив и престанав да пливам. Мојата борба беше завршена.

Полека, сосема полека, почувствував дека со мене се случува нешто необично. Иако секој атом енергија беше потрошен,

чувствував како во моите уморни раце влегува нова сила. Ги почувствував силните и мили раце на живиот Бог кои ме заштитуваат. Не бев верник. Никогаш претходно не му се молев на Бога. Но, во овој момент јасно чувствував нова сила во своето измачено и вкочането тело. Повторно можев да пливам! Рацете, кои до пред неколку минути ми беа тешки како олово, сега повторно беа доволно силни за да ме понесат кон брегот! Сега бев речиси четири и пол часа в море.

Секако, најчудно беше тоа што одеднаш сфатив во која насока треба да пливам. Дури станав свесен за насоката каде што мораше да се наоѓа копното.

Не сфатив како ми се случи тоа. Знаев само дека животот не ми се ближи кон крајот. Тогаш одеднаш пред себе во маглата слушнав некаква дива бучава. Ме покри голем бран на недоумица. „Да не е тоа повторно бродот? Или некој од другите бродови? Зар повторно пливав во круг?“

Со сета сила запливав спротивно од бучавата. Кога стана малку повидливо од дождот и маглата, забележав дека тоа беше ’рт што стрмно се креваше од водата! Вистински ’рт! Бучавата што ја слушнав беше бучава од брановите што се суриваа во него. Тоа беше ’рт, цврст и силен! Стигнав на копно!

„Успев! Навистина успеав!“ Срцето ми потскокнуваше од возбуда.

Но кога видов со која сила удираат брановите во ’ртот, истиот момент замре и моето воодушевување. Ако ме зафати само еден бран и ме удри во карпата, сите коски ќе ми се искршат. „Сè уште не си слободен“, си реков. И повторно му се помолив на Бога и повторно почувствував дека Тој е со мене.

Навистина беше чудно што и по пет часа престој во водата душевно бев сосема присебен. Набљудував како брановите диво удираат во карпата. Почекав погоден момент и помеѓу два удара од брановите, стигнав до копното. Успеав! Цврсто се фатив за карпата. За прв пат по пет часа почувствував почва под нозете.

Брзо се искачував на карпата, сè повеќе и повеќе, за да не ме фати следниот бран и повторно да ме фрли во морето. Се качував сè повисоко и повисоко. Во тој момент бранот под мене удри со сета сила во карпата. Се држев цврсто за работ на гребенот. Секој удар на брановите го забрзуваше моето качување, сè додека конечно не можев од височина да гледам како се кршат под моите нозе.

Како што попушташе напнатоста, чувствував колку бев изморен. Некогаш седев тресејќи се од студот, тропајќи со забите. Не бев во состојба повеќе да го совладувам силното тресење на целото тело. Испив голема количина солена вода и бев жеден и премрзнат. Но знаев дека тука не можам да останам. Сега беше некаде околу 5.00 часот, а јас сношти во 22.00 часот скокнав во вода. Бев сигурен дека во меѓувреме на „Елигин“ го забележале моето исчезнување. А јас сè уште се наоѓам на страната од карпата која е свртена кон морето. Ако се смири бурата, при ова зазорување, лесно би можеле да ме откријат со телескоп. Имав чувство дека секој момент од маглата може да излезе чамец со вооружена патрола, а тоа за мене би значело крај бидејќи тие би имале наредба да ме вратат назад жив или мртов, а јас веќе немам сила да им се спротивставам. Не смеев повеќе да останам на оваа страна на карпата. Морав да барам сигурност во место каде што живеат луѓе. Се качував понатаму. Тоа беше стрмен гребен кој се креваше над морето приближно 65 метри. Сепак успеав да стигнам до врвот и се надевав дека сега сум на сигурно.

Но, не! Срцето речиси престана да ми чука. Воопшто не бев на копно. Населеното место се наоѓаше на другата страна од заливот, оддалечено уште околу една и пол милја. Морав повторно да пливам! Во главата ми се сврте. Повеќе не бев во состојба јасно да ја препознаам својата ситуација. Единствена мисла ми беше што поскоро да стигнам до тоа место, пред тие да дојдат и да ме однесат. Но, тоа ми изгледаше невозможно. Силата ми беше при крај. Бев полусмрзнат и целото тело ми се тресеше. Почнав полека да се спуштам по карпата. Наеднаш

се лизнав и неколку метри се тркалав низ карпата. Ползев понатаму и повторно паѓав и се кревав како топка која паѓа, отскокнува и повторно паѓа. Притоа острите рабови на карпата ми го прободуваа телото. Чувствував како ме печат раните и како од нив ми тече крв. Се фатив за една карпа од десната страна и почувствував како крвта ми се слева низ раката. Повторно паднав на друга карпа и осетив болка во грбот. А потоа се стркалав во провалија. Тука лежев крвав и повреден. По втор пат, сега, бев убеден дека нема да успеам. Откако дождот престана, во полутемнина почнав да се извлекувам од провалијата. Ако немав искуство во качување, сигурно немаше да успеам.

Кога повторно се најдов на карпата, здогледав осветлено место кое ме привлекуваше, а ми се чинеше толку далеку. Наскоро ќе се раздени. Веќе изгубив многу време. Морав да стигнам таму. По втор пат скокнав во водата и крикнав од болка кога солената вода ми ги допре раните. Целото тело ми гореше како оган. Зашеметен од болка мислев „О Боже, ти ми дозволуваш да почувствувам малку од болката која јас им ја задавав на твоите деца!“ Крвта ми течеше низ нозе. Наеднаш видов нешто – или ми се причинуваше – видов нешто што ме исплаши: мал чамец кој пловеше кон мене. Забележале дека ме нема и пратиле чамец по мене.

Ни до денес не знам дали тоа навистина беше чамец или халуцинација. Само сфатив дека морам да пливам, да пливам што подалеку. Секое движење ми ги зголемуваше неиздржливите болки. И покрај сè одев понатаму, но чувствував како полека ја губам свеста бидејќи изгубив многу крв. „Не! Не тука!“; си помислив. „Не сега, кога сум толку блиску до слободата!“ Во мугрите на новиот ден здогледав рибарско село во непосредна далечина. Само уште неколку стотини метри! „О Боже, по сè што морав да претрпам, не дозволувај да умрам на дофат од целта! Те молам не го дозволувај сега тоа!“

А потоа почна да ми се стемнува пред очи. Последното што го гледав беше малото селце кое полека бледеше пред моите очи. Последната мисла на која се сеќавам беше: „Морам да

пливам понатаму! Морам да пливам понатаму!“ Потоа целосна темнина. Понатаму на ништо не се сеќавам.

Што воопшто правев тука тоа студено септемвриско утро во 1971 година толку блиску до смртта, а толку далеку од дома? Што воопшто ме доведе до тоа да го напуштам животот на морнарски офицер и на младински водач на комунистите во Русија за да дојдам овде до камениот брег на Канада и речиси до смрт?

Историјата на сето тоа почнала одамна, уште со моите дедо и баба во Русија!

3. Разделено семејство

Својот дедо, Иван Кордаков, никогаш не сум го видел. Но, според сето она што ми го раскажуваше една стара жена која добро го познаваше, можев за него да создадам добра слика. Нејзиното раскажување беше толку уверливо што посакав да го запознаам тој човек.

Бил вистински Русин: голем, широк во рамената, силен, од селско семејство. Бил роден во селото Поволגיע на Волга каде што растел и се развивал во самостоен и независен човек кој својот селски имот го претворил во богат имот во процут.

За време на царштината служел како капетан на козачката армија која ги задушувала буните и востанијата на бунтовниците во јужните предели на Русија. Подоцна бил во Белата гарда како капетан на Козаците и приврзаник на контрареволуцијата. Некако во тоа време му умрела првата жена. Во борбата против комунистите сретнал прекрасна „принцеза“ од племето Осени, кое живеело во подножјето на Кавказ. И таа ми станала баба. Како што слушнав, таа навистина била принцеза бидејќи нејзиниот татко бил земјопоседник кој имал неколку стада овци, но сигурно и поради тоа што таа наводно била многу убава. Косата ѝ била многу црна и сјајна и ѝ достигнувала сè до петите.

Кога во 1921 година завршила војната, дедо ми се вратил на својот селски имот кај својата убава и млада свршеница и со неа започнал нов живот. Според раскажувањата на другите, сите во околината ѝ завидувале на нејзиното воспитание, привлечниот настап и на нејзината отменост. На дедо ми му биле

љубоморни што имал таква принцеза, а особено поради тврдењето дека ја заробил во своите воени походи. Тој навистина ја заробил, но само во таа смисла дека ѝ го заробил срцето, бидејќи зборувале дека таа со него била многу среќна. Трудољубиво и напорно работеле заедно и така повторно го кренале својот селски имот. Во 1928 година тој повторно успеал да застане цврсто на нозе: поседувал повеќе коњи, еден плуг и косилка. Секако дека не можел да се нарече богат, но сè му врвело добро бидејќи бил на свое. Тука, каде што бил роден, баба ми и тој биле неизмерно среќни. Но, на тешките времиња не се чекало долго.

Во 1928 година Сталин ја започнал својата колективна програма со која сакал да ги исклучи сите средни и поголеми земјопоседници. Тоа бил систем на страховладење, најстрашен до тоа време. Војската едноставно доаѓала во селските куќи и со вперени пиштоли ги одземала сите производи и залихи на жито, па селаните и нивните семејства биле осудени на гладување. Тоа за прв пат во светот била глад која луѓето сами ја испланирале. Милиони умреле бидејќи не сакале да ги напуштат своите имоти, ниту да го напуштат стариот начин на живот. Во исто време Сталин го зголемувал извозот и во странство, продавал млеко, жито и сирење додека милиони руски деца гладувале.

Во 1928 година и мојот дедо ја почувствувал комунистичката рака. Еден ден дошол комунистичкиот службеник од селото во неговиот дом, го вперил пиштолот во него и рекол: „Дај ми ги сите производи и залихи на жито што ги имаш!“ Човекот бил пијаница и паразит, кој никогаш не работел. На своите луѓе им наредил сè да пребараат, дури и таванот и да го пронајдат скриеното жито.

Но дедо ми не бил човек кој лесно би попуштил. Кога водачот се свртел, го зграпчил во својата руска, мечкина прегратка, силен каков што бил, го истегнал толку многу што му испукале сите ребра и ’рбетот. А потоа го пуштил да падне на подот. Веднаш по тоа бил фатен и пратен на присилна работа

во Сибир. Таму поминал 10 тешки години, од 1928 до 1937. Веќе никогаш не ја видел баба ми бидејќи ја одвеле во женски затвор каде што умрела. Во затворот дедо ми ги добивал најтешките работи, но иако повеќе не бил млад, тој сè издржувал.

Во октомври 1937 година бил префрлен во друг затвор во Сибир, во Чулим, каде што морал да товари трупци од реката на теснопружната железница. Кога еден ден се скршила кревалката, мојот дедо го ставил трупецот на рамо и го однел до вагонот. Токму тогаш премногу се оптоварил и тоа била причината што набрзо починал.

Моето знаење за мајка ми и татко ми се испрекинати лични сеќавања, но во поголем дел и информации од еден пријател на татко ми. Имав само четири години кога го убија татко ми, а и мајка ми набрзо потоа починала.

Мојот татко бил роден во Поволгие на имотот на дедо ми. Кога дедо во 1928 година го прогониле во Сибир, со него морал да оди и татко ми. Таму одел во блиското училиште и бил одгледан во дом за деца. Така уште од рани години станал ревносен комунист. Со оглед дека неговиот татко бил затвореник и на присилна работа, тој како прво морал „повторно да создаде добар глас и да се ослободи од сите отровни семејни врски“. Тој се откажал од својот татко.

Во тоа кусо време што го имав поминато со мојот татко, се сеќавам добро, го сакав многу. Тој навечер често доаѓаше во мојата соба за да ми каже „добра ноќ“. Како сега да ги гледам неговите проникливи црни очи и ги чувствувам неговите долги, завиткани мустаќи кои ме скокоткаа секогаш кога се наведнуваше да ме бакне. Се сеќавам дека многу сакаше да пие. Кога доаѓаше дома, веднаш седнуваше на маса со шише вотка. Кога беше дома, често се шегувавме и се радувавме.

Сè уште се сеќавам како ме учеше да играм „чекотка“. Кога тоа добро го научив, за награда ми даваше чаша вотка, ја испивав и танцував понатаму. Тој потоа се опиваше и легнуваше на креветот. Кога тој така лежеше, често одев до шкафот, ја земав јакната од неговата униформа, ја облекував и гордо

чекорев натаму-наваму додека ордените ми тропкаа на градите. Инаку, сосема малку се сеќавам на заедничкиот живот со татко ми.

Бидејќи со мајка ми бев поблизок, на неа се сеќавам многу повеќе. Се викаше Анисија. Потекнуваше од сиромашно семејство во кое некои членови веруваа во Бога. Многу се грижеше за мене. Но, многу нешта од младите денови ми се избришани од сеќавање.

За промена, добро се сеќавам на еден од своите двајца браќа. Беше неколку години постар од мене и мој пример. Бидејќи живеевме во воениот центар во Новосибирск, Владимир го пратија во град, таму да оди на училиште. За празниците секогаш доаѓаше дома и заеднички поминувавме прекрасни часови. Се сеќавам добро дека беше висок и силен и му се воодушевував.

Еднаш, кога имав четири години, тој дојде повторно дома на одмор. Како прво ми рече: „Дојди, Сергеј, малку ќе се повозиме!“ Стави едно перниче врз рамот на својот велосипед и ме крена да седнам, а потоа започна диво возење низ улицата, па по тесното патче низ шумата. Се возевме нагоре и надолу, се смеевме и се радувавме. Сè уште се сеќавам како дојдовме до некоја штала и како тој ме симна од велосипедот и ме качи на коњ. Потоа и тој скокна на коњот и јававме во полн галоп. Цврсто го прегрнав својот голем брат Владимир, а тој се наведнуваше нанапред колку што можеше повеќе. Беше навистина прекрасно! Мајка ми нè виде како јаваме на коњ, трчаше по нас и викаше: „Владимире, Владимире, врати го назад детето!“

Мама беше далеку зад нас и сигурно не би ја ни слушнале ако не се случеше следново: Токму во мигот кога коњот се провлекуваше под едно стебло, Владимир се сврте и двајцата паднавме на земја. За несреќата да биде уште поголема, Владимир ми падна на ногата и јас почнав да викам и да плачам. Сè уште се сеќавам како и мајка ми дотрча до нас и рече: „Владимире, будало! Па дали си луд, така диво да јаваш?“ Лекцијата на мама

никогаш не ја забравив, а убеден сум ниту Владимир. Ја слушав без чувство на вина и кога заврши, Владимир ме крена на раменици и ме однесе дома. Плачев по целиот пат, најверојатно поради тоа што се исплашив, а не поради болка.

За последен пат го видов својот брат Владимир кога дојде во мојата соба, а јас лежев в кревет, пријде и ми кажа дека многу му е жал што тоа се случило. Ми рече дека еден ден ќе станам големо и силно момче. Ваква мала несреќа и не е нешто лошо. Потоа ме прегрна, ми рече „до видување“ и излезе од мојата соба, а со тоа и од мојот живот. Оттогаш повеќе никогаш не го видов и нему му се загуби секаква трага.

Кога имав 17 години, одев во ленинградското Поморско училиште во Новосибирск. Еден постар пријател ме запраша: „Сергеј, сакаш ли да дознаеш нешто повеќе за татко ти, мајка ти и брат ти?“

„Да, секако“, му одговорив.

„Ако сакаш“, ми рече тој, „тогаш појди во воената област надвор од Новосибирск и прашај за потполковникот Добрински. Тој го познаваше татко ти и сигурно ќе ти ја каже вистината.“

Веќе бев дознал дека татко ми е стрелан и дека мајка ми починала неколку месеци подоцна. Но, не знаев никакви детали поврзани со тоа. Сега, како седумнаесетгодишник, горев од желба сè точно да дознаам. Пред четири години, поточно кога имав 13 години, слушнав дека Владимир се наоѓа во затвор во Казахстан. Молев да ми се помогне во потрагата. Ми одговорија кратко дека неговото име не се наоѓа во државните документи и дека никој не го познава.

Потоа уште еднаш си ја пробав среќата. Преку еден угледен комунистички офицер пратив молба до највисоката управа во Русија, во Москва, каде што повторно упатив молба да ми помогнат да го најдам Владимир.

Ниту таму не знаеја ништо да ми кажат за постоењето на мојот брат. Исчезна без трага, можеби со иста судбина што ја имал и татко ми или можеби некаде забораен живее на при-

силна работа. Сепак, никогаш не престанав да се надевам дека еден ден ќе го видам.

Од својата четврта година од животот живеев кај пријател од нашето семејство, а на шест години пристигнав во државниот детски дом. Така, уште во најраната доба останав без грижа и љубов од татко ми и мајка ми. Никој наутро не доаѓаше кај мене да ми каже: „Сега појадувај и потоа добро внимавај на училиште“. Можеби можете да замислите што значат овие едноставни зборови за едно момче и каква празнина настана во мојот живот бидејќи сето тоа ми недостасуваше.

Можеби тоа беше најголемата празнина која како 17-годишник ја забележав во својот досегашен живот. Кога дознав дека потполковникот Добрински е сè уште жив, кој можеше да ми каже нешто за татко ми и за мајка ми, не губев ни миг, туку веднаш заминав кај него. Нетрпеливо чукав на неговата врата и кога ми отвори, веднаш му реков: „Јас сум син на Николај Иванович Кордаков“.

Најнапред зачудено ме погледна, а потоа топла насмевка му мина преку лицето: „О, да, те познавам. Добро се сеќавам на твојот татко. Влези, ти само влези!“ Ме претстави на својата сопруга, која подоцна за мене приготви голем оброк. А потоа седнавме и зборувавме. Вotka имаше во изобилство. Офицерот постојано одново ме нудеше, но јас само малку ќе сркнев додека тој обилно уживаше. Наскоро стана толку зборлест што повеќе не можеше ниту јазикот да си го контролира. Зборовите само му течеа и дознав некои детали од животот на татко ми. И тоа оние за кои никогаш не сум слушал.

„Секако, Сергеј, дека се сеќавам!“ ми рече офицерот. „Татко ти беше многу интересен и способен човек. Се чувствувавше присилен да ги поправи грешките на твојот дедо и стапи во комунистичката војска. Иако имаше завршено само четврто одделение, беше толку добар војник и политички активен што стигна далеку. Учествувавше во многу воени операции и го рескираше својот живот за Комунистичката партија, посебно во Туркестан, каде што ја предводеше четата која задуши многу

востанија. Кога избувна финската војна, тој беше првиот кој доброволно се јави на фронтот. И таму предводел чета и херојски се борел.“

Слушав, проколнувајќи, додека тој и понатаму соопштуваше детали од животот на мојот татко. И неговата жена исто така учествуваше во нашиот разговор. Постојано му налеваше вотка на својот сопруг. Јас одвреме-навреме пивнував од својата чаша и напнато слушав понатаму. „Кога започна Втората светска војна, се разбира дека и татко ти учествуваше во неа. Тој командуваше со целата артилерија на генералот Рокковски. Му служеше со голема посветеност и пожртвуваност и поради тоа доби високи одликувања. По војната татко ти и јас станавме големи другари. Двајцата нè пратија во оваа воена база во која тогаш сè уште немаше ништо. Имавме наредба да изградиме воена база со полигон за артилерија. Бев рангиран еден степен пониско од татко ти и му бев помошник. Тој напорно работеше за да ја изгради базата каква што е сега. Сè што гледаш тука е дело на твојот татко. Иако бев покрај него и му помогнав, можеме за сево ова во најголем дел да му благодариме на татко ти, кој не беше само добар војник туку и добар организатор и политички активист. Го поддржуваше Сталин сто насто.“

„А што се случи кога Хрушчов дојде на власт?“, запрашав. „Тогаш стана потешко. Се сеќавам, една ноќ кога бев на стража, наеднаш стигна еден автомобил од кој излегоа луѓе и ме прашаа за татко ти. Им кажав дека тој не е тука. Дека е дома. Утрото требаше да дојде и да ме смени. Но не дојде. Против некого по него во неговиот стан за да види што се случило. Го немаше веќе таму. Го однеле ноќта.“

Ти сигурно би сакал да знаеш зошто го однеле. Го гледам тоа прашање на твоето лице. Сергеј, ти мора да знаеш дека Хрушчов ја презеде власта од Сталин и дека во партиските врвови се водеше голема борба. Не можеа да сменат сè одеднаш, туку малку по малку, чекор по чекор. За да ја зајакне својата моќ, Хрушчов барал да се отстранат сите офицери кои го под-

држувале Сталин. Јасно ти е дека тоа морало да се случи во голема тајност за да не се предизвика омраза. Поради тоа и татко ти го однеле ноќе. Тој му служеше на комунизмот како ниеден друг човек кого го познавам. Но и тој исчезна како и многумина други кои ги знаев. Два дена откако го однесоа, стигна нов човек во воената база и ми рече дека сега е нов шеф. 'Кордаков беше многу лош човек и сега се наоѓа во затвор.' Тоа беше последното нешто што го слушнав за татко ти. Исчезна и никогаш повеќе за него не се слушна. Дали го разбираш ти тоа, Сергеј?"

Разбрав. Дали навистина разбрав? Полковникот мислеше дека татко ми сега би можел да биде генерал доколку би бил жив. Тој за Хрушчов бил личност која не смеела повеќе да живее. За да ја зацврсти својата лична моќ, Хрушчов го отстранил татко ми, оној кој целиот свој живот му служел на комунизмот. Полковникот продолжи: „Секако, мајка ти тешко ја поднесе смртта на татко ти. Мислам дека почина четири месеци подоцна. Умре од срцев удар бидејќи ѝ беше нанесена толкава голема болка. Ја изгуби волјата за живот: сè уште се сеќавам кога умре. Тогаш веќе ништо не знаевме за тебе. Не знам што се случи потоа со тебе. Ако те пронајдев, по секоја цена би ти помогнал како син на мојот стар другар и пријател.“

„Сергеј, што всушност се случи со тебе по смртта на мајка ти?"

4. Уличен сирак

Само со болка пребирам низ сеќавањето за она што се случи по исчезнувањето на татко ми и по смртта на мајка ми. Тој дел од животот сè уште ми е како во магла. Имав само четири години кога сфатив дека татко ми веќе не доаѓа дома. „Мамо“, ја прашував често „каде е тато? Зошто веќе не доаѓа дома за да ме бакне за добра ноќ?"

На ова и на слични прашања, мајка ми се расплакуваше или, вртејќи се, го покриваше лицето со рацете и молчеше. Уште како четиригодишно дете сфатив дека мора нешто страшно да се случило бидејќи мајка ми многу често беше надвор од контрола. Нејзиното здравје се наруши, па стануваше сè полошо и полошо сè додека еден ден не легна в кревет и веќе не можеше да се грижи ниту за себе ниту за мене. Кога ја видов последен пат, беше многу болна, а последно на што се сеќавам е тоа, кога една од пријателките на нашето семејство рече: „Сергеј, ти повеќе немаш мајка, таа почина. Дојди кај нас“.

На почеток не сфатив што значи тоа. Бев убеден дека мајка ми повторно ќе дојде, иако долго ќе ја чекам. Таа не може само така едноставно да си замине, да ме остави мене сам и никогаш повеќе да не се врати. Во своето детско размислување бев убеден дека таа повторно ќе се врати дома и дека сè ќе биде добро. Иако тој дел од животот ми е релативно матен во сеќавањето, помнам дека таа жена, која ми кажа дека мајка ми починала и која ме покани да тргнам со неа, се викаше госпоѓа Колмаков. Таа беше сопруга на професорот Колмаков, научник и професор кој со текот на времето стекна голема почест и

младинци кои беа заведени како што бев и јас, и кои разочарано ја бараат вистината и смислата на животот. Не можев поинаку, морав да сторам сè што е во мојата моќ за да им помогнам.

Така почнав да зборувам во црквите, пред новинарите, на телевизија и во други ситуации. Зборував за прогоните и за проблемите во Русија, како и за тоа што за мене значеше тоа што станав христијанин. На крај ги молев луѓето да се молат за мојот народ и да му помогнат колку што се во состојба.

Еден ден се враќав од западната станица „Дундас“ во Торонто, кога забележав дека некој ме следи. Застанав и се свртев. Зад мене стоеја тројца силни момчиња, а еден од нив ми рече на руски: „Ако знаеш што е добро за тебе, тогаш замолчи. Ако уште еднаш ја отвориш устата, со тебе ќе биде готово. Те предупредивме!“ Се свртеа и исчезнаа. Добро ја познавав руската милиција и знаев дека ова не е празна закана, а од друга страна чувствував голема одговорност кон својот народ, особено спрема оние кои беа прогонувани поради верата. Ако молчам, кој ќе зборува место нив?

И така решив, и покрај оваа закана, да го направам она што чувствував дека морам да го правам. Секако, сакав дом, семејство и среќен живот, работи кои сè уште не ги познавав. Но пред тоа морав да мислам на оние кои ги оставив таму. Морав да им помогнам. Морам да им кажам на луѓето, а посебно на младите дека постои Бог и дека Тој може да го смени и најрасипаниот живот, како што ми покажа мене. Душата на големиот руски народ не е мртва. Таа не е задушена со странска, безбожна, стерилна идеологија и нема да се задуши сè додека има мажи како Александар Солжењицин, жена како Наташа Зданова и милиони други во кои тлеат искрите на верата и на љубовта. Вистина е дека пламенот на верата сјае уште посилено во подземните цркви и дека зависноста од Божјите начела е поцврста од тие брутални прогонства. Можеби еден ден тие одделни светилки на верата и на љубовта ќе пламнат во еден голем пламен.

Имам една тивка порака за сите вас верници во Русија кои придонесовте мојот живот да се смени. Таа порака е дека се надевам оти оваа книга еден ден ќе стигне до вас и дека ќе ја разберете. На госпоѓата Литовченко, парализираната жена на пасторот што го убивме во Елисево, сакам да ѝ кажам дека бескрајно ми е жал, толку ми е жал што не можете ни да замислите. На Нина Руденко, прекрасната млада девојка чијшто живот беше уништен од нашите напади (те молам, прости ни), и, конечно, на Наташа, која ужасно ја удирав и која беше подготвена и по трет пат да биде тепана за својата вера, нејзе сакам да ѝ кажам: „Наташа, мојот живот главно поради тебе се смени и сега сум твој брат во Исуса Христа. Новиот живот е пред мене и Господ ми прости. Се надевам дека и ти ќе ми простиш! Ти благодарам, Наташа, каде и да си. Никогаш, никогаш нема да те заборавам!“

Сергеј Коргаков 1951-1973

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент
Охридски", Скопје

821.111(71)-312.6

КОРДАКОВ, Сергеј

Прости ми, Наташа! / Сергеј Кордаков ; [превод Весна
Станковска].

- Скопје : Знаци на времето, 2016. - 233 стр. ; 20 см

Превод на делото: *Forgive me Natasha / Sergei Kourdakov*

ISBN 978-9989-659-83-6

I. Kourdakov, Sergei види Кордаков, Сергеј

а) Кордаков, Сергеј (1951-1973) - Романизирани
биографии

COBISS.MK-ID 100912394